

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kubenovou v právní věci žalobce: **P.B.**,, zast. JUDr. Radkem Bechyně, advokátem se sídlem Legerova 148, 280 02 Kolín, proti žalovanému: **Krajský úřad kraje Vysočina**, se sídlem Žižkova 57, 587 33 Jihlava, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 7. 2015, č. j. KUJI 50969/2015, sp. zn. OOSČ 542/2015 OOSC/179,

t a k t o :

- I. Žaloba se **z a m í t á**.
- II. Žádnému z účastníků se nepřiznává náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

Ve včas podané žalobě žalobce napadá rozhodnutí Krajského úřadu kraje Vysočina, oddělení ostatních správních činností, vydané dne 22. 7. 2015, č. j. KUJI 50969/2015, sp. zn. OOSČ 542/2015 OOSC/179 (dále jen napadené rozhodnutí), jímž bylo dle ust. § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen správní řád) zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Městského úřadu Velké Meziříčí, odbor dopravy a silničního hospodářství (dále jen správní orgán prvního stupně), vydané dne 6. 5. 2015, č. j. DOP/6622/2015/1048/2015-bdin, a rozhodnutí tohoto orgánu bylo potvrzeno.

II. Obsah žaloby a vyjádření žalovaného

Žalobce má za to, že se žalovaný ve značné části rozhodnutí věnuje způsobu, kterým vedl žalobce svou obhajobu, nikoliv odvolání samotnému. Dle žalobce žalovanému nepřísluší se k vedení řízení ze strany žalobce jakkoliv vyjadřovat, neboť takové vyjádření budí dojem jisté zaujatosti. Žalovaný konstatoval, že se žalobce snažil řízení paralyzovat, vyhýbat se mu a zdržovat i přesto, že žalovaný o vině žalobce rozhodl. Žalobce dodává, že má právo se seznámit se spisem a podklady pro vydání rozhodnutí, nikoliv však povinnost.

Žalobce dále namítá, že žalovaný nevyvrátil tvrzení žalobce, že v době spáchání přestupku vozidlo neřídil, což uváděl již ve vyjádření ze dne 29. 4. 2015. Rovněž se žalobce neztotožňuje s tvrzením žalovaného o nereálnosti takového manévru, kdy toto vyjádření žalovaný opírá pouze o videozáznam s tím, že na něm nelze zpozorovat, že by vozidlo měnilo směr. S užitím již dnes standardní výbavy, tedy asistenta v jízdních pruzích a adaptavního tempomatu, nemůže k manévru ve smyslu změny jízdní dráhy dojít. Dle žalobce je zde aplikována presumpce viny, kdy je uvedena ne zcela nemožná verze průběhu skutkového děje.

Další námitku žalobce spatřuje v tom, že mu nebyly prokázány materiální znaky daného jednání, tedy že svým jednáním kohokoliv ohrozil či narušil veřejný zájem. Neztotožňuje se se závěrem žalovaného, že materiální znaky přestupku odpovídají znakům formálním. Žalobce poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 12. 2009, č. j. 5 As 104/2008-45, dle něhož naplnění materiálního znaku nelze odůvodnit naplněním znaku formálního. Žalobce se domnívá, že popsany provoz musel odpovídat možnostem jet lehce vyšší rychlostí než je maximální povolená rychlost bez ohrožení jiných účastníků silničního provozu, neboť nikde není zmíněno, že by žalobce předjížděl jiná vozidla. Pokud by na silnici byl hustý provoz, žalobce by nemohl jet naměřenou rychlostí. I když žalobce přestupek po formální stránce spáchal, nebylo mu prokázáno, že by svým jednáním kohokoliv ohrozil. Takovou skutečnost mohl správní orgán prokázat právě výpovědí zasahujících policistů. Žalovaný naplnění materiálního znaku opírá o tvrzení, že překročení rychlosti je nejčastější příčinou dopravních nehod. Dle žalobce toto však není prokázáno. Dle statistik policie je nejčastější příčinou nehod způsob jízdy, kdy rychlost je v těchto statistikách na spodních patrech. Na dálnici se odehraje pouze 9 % všech dopravních nehod. Žalobce se vždy pevně drží základního pravidla provozu na pozemních komunikacích, kterým je přizpůsobení rychlosti a stylu jízdy povětrnostním podmínkám a technickému stavu komunikace.

Ve svém vyjádření k žalobě žalovaný v plném rozsahu odkazuje na žalobou napadené rozhodnutí. K žalobcem tvrzené výměně řidičů během jízdy ve 200 km/h rychlosti žalovaný odkazuje na rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 23. 6. 2015, č. j. 51 A 19/2013-58.

III. Skutečnosti zjištěné ze správního spisu

Ve správním spise se mj. nachází oznámení přestupku sepsané na místě ze dne 15. 2. 2015, v něm se žalobce nevyjádřil, ale podepsal jej a byl ztotožněn dle občanského a řidičského průkazu, dále úřední záznam o přestupku ze dne 15. 2. 2015, videozáznam z místa spáchání přestupku na nosiči CD, ověřovací list č. 211/14 ze dne 17. 10. 2014, vydaný Autorizovaným metrologickým střediskem RAMET a.s., Letecká 1110, 686 04 Kunovice, z něhož vyplývá, že silniční radarový rychloměr byl ověřen jako stanovené měřidlo a lze jej používat pro měření rychlosti silničních vozidel s platnou kalibrací od 17. 10. 2014 do 16. 10. 2015, a výpis z evidenční karty řidiče (žalobce) potvrzující celkem 8 záznamů o přestupcích od roku 2006.

Z obsahu předloženého správního spisu soud zjistil následující skutečnosti rozhodné pro posouzení důvodnosti žaloby:

Z ústního jednání ve věci dne 12. 3. 2015 v 9:00 hod se žalobce omluvil z rodinných důvodů. Jednání bylo odročeno na den 7. 4. 2015 v 9:00 hod, z něhož se taktéž žalobce omluvil ze zdravotních důvodů. Třetí jednání bylo nařízeno na den 4. 5. 2015 v 08:30 hod. Omluvu žalobce z tohoto jednání z důvodu služební zahraniční cesty správní orgán prvního stupně neakceptoval a ve věci dne 4. 5. 2016 jednal.

Rozhodnutím orgánu prvního stupně bylo rozhodnuto tak, že byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku dle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění v rozhodnou dobu (dále jen zákon o silničním provozu), kterého se dopustil tím, že dne 15. 2. 2015 v době od 10:15 do 10:17 řídil motorové vozidlo zn. Mercedes Benz, r. z. ..., na dálnici D1 v km 156 až 142 ve směru na Prahu a překročil dovolenou rychlost jízdy v úseku s nejvyšší dovolenou rychlostí 130 km/h, kdy mu byla naměřena Policií ČR silničním rychloměrem PolCam PC 2006 rychlost jízdy 200 km/h. Po odečtu odchylky měřicího zařízení +/- 3 km/h jel skutečnou rychlostí 194 km/h, čímž překročil nejvyšší dovolenou rychlost jízdy na dálnici o 64 km/h.

V souladu s ust. § 125c odst. 4 písm. d) a odst. 5 zákona o silničním provozu a ust. § 11 odst. 1 písm. c) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění v rozhodnou dobu (dále jen zákon o přestupcích), byla žalobci uložena pokuta v částce 5.000 Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 6 měsíců od nabytí právní moci rozhodnutí. Žalobci byla dále uložena povinnost nahradit náklady řízení v částce 1.000 Kč na základě § 79 odst. 1 zákona o přestupcích v návaznosti na ust. § 1 odst. 1 vyhlášky Ministerstva vnitra č. 231/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů.

Proti rozhodnutí orgánu prvního stupně podal žalobce odvolání, jenž žalovaný zamítl dle § 90 odst. 5 správního řádu, neboť dle napadeného rozhodnutí žalovaný dospěl k závěru,

že se žalobce přestupku dopustil a správní orgán prvního stupně postupoval správně. Dle žalovaného byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti a za tímto účelem byly opatřeny potřebné podklady pro rozhodnutí. K námitce žalobce, že správní orgán prvního stupně neurčil, zda k přestupkovému jednání došlo na soukromém či veřejně přístupném pozemku, žalovaný uvedl, že ze spisového materiálu je jednoznačné, že k přestupku došlo na místě veřejně přístupném, neboť se jednalo o dálnici D1, ve směru na Průběh měření je doložen taktéž na CD jako videozáznam z digitálního rychloměru PolCam. Za nedůvodnou považoval žalovaný taktéž námitku, dle které rozhodnutí správního orgánu prvního stupně neplní požadavky na zápisy právních norem, kvalifikací a výrazů v rozhodnutích, což jej způsobuje neplatným. Dle žalovaného je rozhodnutí jednoznačné a srozumitelné. Žalobce neuvádí, z jakého předpisu pojednávajících o zápisech právních norem cituje. K nedostatečně zjištěné osobě přestupce žalovaný konstatoval, že ze spisového materiálu jednoznačně vyplývá, že daného dne žalobce předmětné vozidlo řídil, kdy toto vozidlo bylo bezprostředně zastaveno hlídkou policie ČR, což je i součástí videozáznamu. Žalovaný tak nemá pochyb o tom, že vozidlo řídil právě žalobce. Tvrzení, že žalobce byl v okamžiku spáchání přestupku donucen převzít řízení, aby odvrátil vážnou hrozbu dopravní nehody, žalovaný hodnotí jako nereálné a nemožné. Rovněž tak se dle žalovaného správní orgán prvního stupně pečlivě vypořádal s materiální stránkou přestupku.

II. Posouzení věci krajským soudem

Soud konstatuje, že žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen s. ř. s.), osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.) a jde o žalobu přípustnou (§ 65, § 68, § 70 s. ř. s.).

V souladu s § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. přezkoumal Krajský soud v Brně napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů, včetně řízení předcházející jeho vydání, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.

Soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání za splnění zákonných podmínek (§ 51 odst. 1 s. ř. s.).

V dané věci se žalobce podanou žalobou domáhal přezkoumání rozhodnutí, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně.

Žaloba není důvodná.

K jednotlivým žalobním námitkám:

1) Žalovaný se v napadeném rozhodnutí nevěnuje samotnému odvolání žalobce, ale spíše způsobu, kterým vedl žalobce svou obhajobu.

Po prostudování napadeného rozhodnutí dospěl soud k závěru, že tato námitka žalobce je nedůvodná. Ke způsobu jednání žalobce před správními orgány se žalovaný vyjadřuje až v závěru napadeného rozhodnutí na poslední straně. Žalovaný na tomto místě pouze konstatuje skutečnosti, jež jsou mu známe z úřední činnosti. Dle žalovaného žalobce použil vzor odvolání i omluvy z ústního jednání, jež byly užity u jiných projednávaných případů. Žalovaný tímto svým tvrzením neporušil žádné zákonné ustanovení, ani se nedopustil zaujatého přístupu, naopak, žalovaný se v napadeném rozhodnutí vypořádal se všemi odvolacími důvody řádně, žádný neopomenul. Žalovaný podotkl, že se žalobce snaží řízení prodlužovat, i zde mu soud dává za pravdu. Žalobce se z ústního jednání 3x omluvil, z čehož 2 omluvy nedoložil řádně a k jednání se nakonec nedostavil. Pokud tedy žalovaný v napadeném rozhodnutí zhodnotil jednání žalobce jako obstrukční, nečinil tak v rozporu se zákonem a své závěry náležitě odůvodnil.

2) Žalovaný nedostatečně zjistil skutkový stav.

Soud na tomto místě, stejně jako žalobce, odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 5. 2011, č. j. 7 As 4/2011-79, dle něhož „*v řízení o přestupku se nelze spokojit s tím, že skutečnost, že obviněný z přestupku se jej dopustil, se jeví být pravděpodobnou, či dokonce nejpravděpodobnější, verzi rozhodného skutkového děje. Existuje-li pochybnost, tzn. existuje-li ne zcela nepravděpodobná možnost, že skutkový děj se odehrál jinak než tak, že naplňuje všechny znaky skutkové podstaty přestupku, nepřipadá shledání viny spácháním přestupku v úvahu (in dubio pro reo).*“

Po zhodnocení skutkového stavu tak, jak jej popsali zasahující policisté v úředním záznamu ze dne 15. 2. 2015 a tak, jak jej popsal žalobce, dospěl soud k závěru, správní orgán prvního stupně, tak i žalovaný, dostatečným způsobem vysvětlili a popsali, proč verzi žalobce neuvěřili. Ze správního spisu vyplývá, že žalobce byl v daný okamžik spáchání přestupku na místě kontroly zasahujícími policisty, neboť žalobce byl ztotožněn dle občanského a řidičského průkazu a na oznámení přestupku ze dne 15. 2. 2015 se nachází jeho podpis, což ostatně sám žalobce tvrdí, že se na místě nacházel, nerozporuje. Žalobce se však k věci odmítl vyjádřit. Dle videozáznamu měli předmětné vozidlo žalobce policisté po celou dobu stále na očích, přičemž na tomto videu nelze vypořádat, že by došlo k výměně řidičů. Žalobce svou verzi příběhu poprvé naznačil v omluvě z ústního jednání ze dne 28. 4. 2015, kdy pouze uvedl: „*v době spáchání přestupku jsem vozidlo neřídil.*“ Toto své tvrzení však nikterak blíže nespecifikoval, popř. neuvedl jméno řidiče. K ústnímu jednání se žalobce nedostavil, aby svá tvrzení rozvedl. Poprvé tak žalobce učinil až v doplnění odvolání ze dne 15. 6. 2015, kde sdělil: „*Vozidlo jsem v době naplnění skutkové podstaty přestupku neřídil, kdy jsem byl osobou řidiče, který vozidlo řídil v okamžiku spáchání přestupku, donucen převzít řízení. Tímto jsem odvracel vážnou hrozbu dopravní nehody, protože řidič ihned do změřené nedovolené rychlosti přešel do prostoru za zadními sedadly.*“ Po zhodnocení těchto skutečností soud ve shodě se správními orgány verzi žalobce neuvěřil. Žalobcem popsáný způsob výměny řidičů při rychlosti 200 km/h se jeví jako zcela účelové tvrzení.

Pokud by k dané situaci došlo, jistě by to bylo patrné na předmětném videozáznamu, např. směru jízdy vozidla, pohyb osob ve vozidle atd. Pokud by tento čin žalobce skutečně podnikl pouze za účelem odvrácení nehody, nic mu nebránilo tuto skutečnost oznámit zasahujícím policistům.

Soud na základě uvedených skutečností dospěl k závěru, že správní orgány shromáždily dostatečné důkazy o tom, že se předmětného protiprávního jednání dopustil žalobce. Naopak žalobci se nepodařilo prokázat jím předložená tvrzení. V průběhu následujícího přestupkového řízení žalobce poprvé přednesl tvrzení, že vozidlo neřídil a proč až v doplnění odvolání. Soud v této souvislosti uvádí, že zákonná právní úprava umožňuje osobě podezřelé ze spáchání přestupku se k věci nevyjadřovat, případně se zbavit obvinění např. poukazem na to, že se přestupku nemohla dopustit, nebo že se přestupku dopustil někdo jiný, či jiným možným způsobem. Odmítnutí výpovědi nelze osobě podezřelé ze spáchání přestupku přičítat samo o sobě k tíži, toto jednání však ve svém důsledku může vést k tomu, že se podezřelému nepodaří vyvrátit důkazy svědčící proti němu, pokud tvoří jednotný a logický celek. Soud tak konstatuje, že neověřená tvrzení žalobce nezaložily pochybnost dostatečnou k vyvrácení protichůdných zjištění a zbavení ho obvinění ze spáchání přestupku. Za této situace správní orgány postupovaly v souladu se zákonem, pokud vyšly z ostatních dostupných skutečností (zde zejména z videozáznamu), které prokázaly, že pachatelem přestupku, jehož spáchání samo o sobě nebylo zpochybněno, byl právě žalobce.

3) Jednání žalobce nelze po stránce materiální považovat za přestupek.

Žalobce má za to, že mu nebylo správními orgány prokázáno, že by svým jednáním kohokoliv ohrozil či narušil veřejný zájem, přitom se dovolává judikatury Nejvyššího správního soudu, dle níž nelze tvrdit, že materiální a formální znaky přestupku jsou totožné.

Podle ustanovení § 2 odst. 1 zákona o přestupcích *„přestupkem je zaviněné protiprávní jednání, které porušuje nebo ohrožuje zájem společnosti a je za přestupek výslovně označeno v tomto nebo jiném zákoně.“* Jak vyplývá z uvedeného ustanovení, znaky přestupku jsou stanoveny zákonem, přičemž přestupek je vymezen materiálním a formálním znakem, které musí být naplněny současně. Naplnění formálního znaku žalobce nijak nezpochybňuje, tedy netvrdí, že by předmětnému vozidlu taková rychlost naměřena nebyla (pouze uvádí, že vozidlo v době spáchání přestupku neřídil), avšak zdůrazňuje, že nebyl nijak ohrožen provoz na pozemních komunikacích.

Materiální znak je představován tím, že zaviněné protiprávní jednání porušuje nebo ohrožuje zájem společnosti a zájmy uvedené v ustanovení § 1 zákona o přestupcích; zde žalobce s odkazem na aktuální situaci na vozovce tvrdí, že tento znak naplněn nebyl, neboť v dané chvíli nemohl nikoho ohrozit. Okolnostmi, jež snižují nebezpečnost jednání pro chráněný zájem společnosti pod míru, která je typická pro běžně se vyskytující případy přestupků, mohou být zejména, avšak nikoliv výlučně, význam právem chráněného zájmu,

který byl přestupkovým jednáním dotčen, způsob jeho provedení a jeho následky, okolnosti, za kterých byl přestupek spáchán, osoba pachatele, míra jeho zavinění a jeho pohnutka. Okolnosti, jež vylučují porušení nebo ohrožení zájmu společnosti, musí být ovšem posuzovány vždy v každém konkrétním případě a nelze vyslovovat paušální závěry o tom, že např. míra společenské nebezpečnosti vysoké rychlosti na přehledném úseku je tak mizivá, že zde není naplněna materiální stránka přestupku. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 6. 1. 2012, č. j. 5 As 106/2011-77, konstatuje, že není pochyb o tom, že až teprve poté, co je zjištěno naplnění materiálního znaku přestupku, může správní orgán dojít k závěru, že konkrétním jednáním obviněného byl spáchán přestupek. Pokud naopak správní orgán na základě zjištěného skutkového stavu dospěje k závěru, že z okolností případu je zřejmé, že jednáním osoby obviněné z přestupku, jež sice nese formální znaky skutkové podstaty přestupku, nedošlo k porušení ani k ohrožení právem chráněného zájmu, má povinnost (nikoliv pouze možnost) řízení zastavit podle § 76 odst. 1 písm. a) zákona o přestupcích. Ustanovení § 3 správního řádu stanoví, že *„správní orgán postupuje tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti“*. Podle § 50 odst. 3 věty druhé správního řádu *„v řízení, v němž má být z moci úřední uložena povinnost, je správní orgán povinen i bez návrhu zjistit všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch toho, komu má být povinnost uložena.“* Přitom, jak bylo již výše uvedeno, je správní orgán povinen zjistit, zda došlo k naplnění jak formálních, tak i materiálních znaků přestupku.

V souzeném případě je zde v první řadě okolnost spočívající v prokázaném překročení nejvyšší dovolené rychlosti. Žalobce v daném případě překročil rychlost o 64 km/h. To je okolnost zcela zásadně odlišná od okolností, které soud posuzoval v případě rozsudku 14. prosince 2009, č. j. 5 As 104/2008-45, (č. 2011/2010 Sb. NSS), jehož se žalobce nepřipadně dovolává. Z judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že pro vznik odpovědnosti za přestupek je třeba naplnění nejen formálních požadavků, ale též materiálního znaku přestupku. Ten je vyjádřen v § 2 odst. 1 zákona o přestupcích, slovy *„porušuje nebo ohrožuje zájem společnosti“*. V citovaném rozsudku Nejvyšší správní soud shledal, že obecně lze *„vycházet z toho, že jednání, jehož formální znaky jsou označeny zákonem za přestupek, naplňuje v běžně se vyskytujících případech materiální znak přestupku, neboť porušuje či ohrožuje určitý zájem společnosti. Z tohoto závěru však nelze dovodit, že by k naplnění materiálního znaku skutkové podstaty přestupku došlo vždy, když je naplněn formální znak přestupku zaviněným jednáním fyzické osoby. Pokud se k okolnostem jednání, jež naplní formální znaky skutkové podstaty přestupku, přidruží takové další významné okolnosti, které vylučují, aby takovým jednáním byl porušen nebo ohrožen právem chráněný zájem společnosti, nedojde k naplnění materiálního znaku přestupku a takové jednání potom nemůže být označeno za přestupek.“* V tomto případě takovou výjimečnou okolností bylo překročení nejvyšší povolené rychlosti v obci o pouhé 2 km/h, což Nejvyšší správní soud vyhodnotil jako natolik nízkou odchylku, že překročení nejvyšší povolené rychlosti bylo v daném případě mimo kontrolu obviněného. Závěry nastíněné v rozsudku Nejvyššího správního soudu je možno na projednávanou věc jako obecná východiska aplikovat, výsledek individuálního posouzení ovšem bude jiný. V případě žalobce totiž nelze tvrdit, že neměl pod kontrolou, zda

se přestupku dopustí, či nikoli. Na nosiči CD založeném ve správním spisu a sloužícím správním orgánům jako podklad rozhodnutí, na němž byla jízda žalobce zachycena zasahujícími policisty, je možno vypožorovat, že k rychlé jízdě došlo na přehledném úseku, tj. na dálnici. Žalobci si také musel být vědom, že na pozemní komunikaci tohoto typu je nejvyšší dovolená rychlost 130 km/h.

Pokud jde o věcné posouzení naplnění materiálního znaku přestupku, společenskou nebezpečnost jednání žalobce nikterak nesnižuje to, že vysokou rychlostí nevzniklo žádné ohrožení. I za této podmínky by bylo třeba hodnotit jednání žalobce jako společensky nebezpečné, neboť je výrazem opovrhování pravidly silničního provozu, jejichž účelem je především zajištění bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích, tedy ochrany života, zdraví a majetku. Formálním znakem skutkové podstaty přestupku, dle něhož bylo jednání žalobce kvalifikováno, není vznik ohrožení. Stejně tak pro naplnění materiálního znaku se nevyžaduje, aby jednáním přestupce byl skutečně ohrožen někdo život, zdraví či majetek. Postačuje, že jednáním došlo k ohrožení zájmu společnosti (srov. § 2 odst. 1 zákona o přestupcích). Působení pravidel provozu na pozemních komunikacích má výrazně preventivní charakter (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 6. 2013, č. j. 1 As 24/2013-28).

Ze spisového materiálu soud zjistil, že otázce, zda byl naplněn materiální znak přestupku, se věnoval jak správní orgán prvního stupně, tak žalovaný. Touto problematikou se žalovaný zabýval na str. 4-5 napadeného rozhodnutí a správní orgán prvního stupně na str. 5 rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, jež tvoří společný celek, a to způsobem, který soud považuje za dostatečný. Správní orgány se tak otázky materiální stránky přestupku žalobce věnovaly dostatečnou pozornost. Soud se ztotožnil s názorem správních orgánů, že materiální stránka přestupku v daném případě naplněna byla. Pokud řidič překročí rychlost o 64 km/h, musí tak činit úmyslně nebo minimálně vědomě nedbale. I když žalobce tvrdí, že měl o situaci dostatečný přehled, mohl svým jednáním ohrozit či omezit ostatní řidiče nacházející se na pozemní komunikaci. Není pravdou tvrzení žalobce, že provoz musel odpovídat možností jet lehce vyšší rychlostí než je maximální povolená rychlost bez ohrožení jiných účastníků silničního provozu a pokud by byl hustý provoz, kdy zcela většina účastníků silničního provozu dodržuje nejvyšší povolenou rychlost, nebylo by možné jet rychlostí naměřenou žalobci. Dle videozáznamu zasahujících policistů provoz hustý byl, avšak řidič se po celou dobu držel v levém jízdním pruhu, kdy všechny účastníky silničního provozu předjížděl, popř. mu ze své dráhy uhýbali, tedy provoz tak, jak byl popsán správními orgány, nijak logicky nevylučuje nebezpečnost chování žalobce. Žalobce tak naplnil materiální stránku přestupku dle § 2 odst. 1 zákona o přestupcích, tedy svým protiprávním jednáním ohrozil zájem společnosti.

Pokud tedy bylo prokázáno, že to byl žalobce, kdo porušil dopravní předpisy shora popsáním způsobem, musel tak činit s vědomím důsledků, které pro něj z tohoto porušení vyplývají. Takovým důsledkem je pak třeba rozumět zejména vznik odpovědnosti

za přestupek podle ustanovení § 125 odst. 1 písm. f) bod 2 zákona o silničním provozu. Obstojí proto právní závěr žalovaného, že žalobci bylo po právu kladeno za vinu spáchání přestupku a že mu za něj byla v souladu se zákonem uložena i sankce a náhrada nákladů správního řízení.

Na závěr soud konstatuje k žalobcem namítanému tvrzení žalobce, že měl pro osvětlení věci vyslechnout zasahující policisty jako svědky, že jak správně uvedl žalovaný, tento důkaz by byl již k prokázání rozhodných skutečností nadbytečný, neboť správní orgány neměly nejmenší pochybnost o tom, že to byl právě žalobce, kdo vozidlo řídil a přestupku se dopustil.

III. Závěr a náklady řízení

Krajský soud na základě shora provedeného posouzení žalobní námitky dospěl k závěru, že tato není důvodná, a proto žalobu podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 23.2.2017

JUDr. Jana Kubenová, v. r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Veronika Smékalová